

та на рѣцѣтъ ми, тѣзи ми тука сивы пѣстры очи, на които давахъ неисказанъ дражестъ дванадесѣтьтъ ми години, тѣзи ми гърды и плѣщи, бѣли като снѣгъ, меки като памучецъ, и думахъ: «а! да си удостояхмы да имамы за подругъ това момиченце!» Фъркахъ съ крилата на радосттъ, като пеперудка, отъ цвѣтята на драгоститѣ въ обятія на добрыйтъ си бащъ; и годинитъ ми течахъ, както тече чиста и прозрачна водата която ся струи низъ стрѣмнытъ планины дѣто нога чловѣческа не стѣпва да ѝ размѣти. И единъ день (ахъ! колко болѣстъ още ми докарва! и сега го помня и на сърдието ми кръвъ капе!) златыйтъ ми онзи баща остава този тука лъжовень свѣтъ, безъ да пристигне нито да ми пригърне, нито да ми продума златытъ думицы отъ бащиното си сърдице

Халцуканія прѣсѣкохъ Ксантъ и дълбоко умиленіе ся изобрази по лица на слушателитѣ ѝ Ксантъ започна пакъ :

«И не ся минъ много врѣме и ето мя до Бога сирота на четиригѣхъ пѣтица. Изядохъ ми родинытъ каквото че имахъ; и азъ вече какво да правя? Саминка азъ тогазъ още невинно дѣвойче! Знаехъ само че тука въ Цариградъ имахъ единъ леля; тръгнахъ да дойда да ѝ намѣря. Дѣ да знаа какво има тука! Тръгнахъ саминка! Нѣмахъ ни единъ душъ роденъ да мя поучи и натлъчи, обикаляхъ по улицытъ и отъ врата на врата тичахъ да пытамъ знае ли нѣкой дѣ живѣе леля ми? Никой не знае, никой мя не попыта отъ дѣ съмъ и за кѣдѣ съмъ. Настанъ нощъ; мракъ, гладъ и чужбина, какво правятъ? отчаяніе обзе душѣтъ ми. Въ пѣтьтъ тамо, безъ да знаа дѣ съмъ, нѣмѣрихъ единъ кѣтъ (кюше); заврѣхъ ся тамъ; сѣдиохъ долѣ, затуляхъ си очитѣ съ единъ вѣрижъ и плачъ, плачъ, плачъ! Тамо усѣтихъ по едно врѣме че мя побута нѣкой. Що исканъ? рекохъ безъ да дигна